

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКА СТОРІНКА

ЮНАЦЬКИЙ ТАЛАНТ ВАСИЛЯ КОВЧА ПЕРЕРІС У ПОЕЗІЮ В ЗРІЛОСТІ

Василь Ковч – звичайний мешканець села Гута, який усе життя пропрацював у колгоспі, зараз – на заслуженому відпочинку, має сім'ю – двоє дітей і шестеро внуків. Лише одне його відрізняє від інших – він пише вірші, в основному, про любов, розлуку, природу, дещо на політичну тематику. І, можливо, не один із нас у цій поезії побачить себе, свої юні літа, перше кохання і першу розлуку.

Василь Михайлович народився і виріс у селі Заприп'яття Залужівської сільської ради у простій трудовій сім'ї. Ще живуть старенькі батьки в мальовничій глибинці Полісся, і веде до отчого дому вже зрілого чоловіка дорога життя. Там, у батьківській оселі, й почав писати свої перші вірші. Потім була школа в Межиситі, бурхливе юнацьке життя. Свої творчі доробки юний Василь нікому не показував. У школі чули його віршовані рядки про партію, комсомол. Тоді це було визнанням і дуже цінувалося. А лірика лежала, чекала свого часу.

Згодом і зовсім писати припинив. Після закінчення школи вступив у Горохівський сільсько-господарський технікум, здобув середню спеціальну освіту агронома. Пішов працювати у радгосп «Щедрогірський». Звідти отримав направлення в Гуту, де у колгосп був потрібний

агроном. Це був квітень 1979 року. Василь Михайлович розповідає, що тоді навіть не уявляв, де та Гута і що це за село. Та так розпорядилася доля, що на все життя залишився тут. Тут одружився, тут народилися діти Світлана і Валерій, тут підрастають внучата. А в роботі відомо як – клопоти, турботи з ранку й до вечора. Вищу агрономічну освіту здобув у Львівському національному аграрному університеті, вже перебуваючи на роботі. Працював Василь Михайлович агрономом із захисту рослин, заступником головного агронома, 18 років – головним агрономом колгоспу «Білорусь» аж до моменту, коли хвороба підкосила здоров'я і був змушений завчасно вийти на заслужений відпочинок. Тож поки працював, було не до віршів.

На запитання, як же сталося так, що знову почав віршувати, автор розповів історію про те,

що минулого року виповнилося 35 років з часу закінчення ним Межиситівської середньої школи. Зустріч випускників і надихнула на написання вірша однокласникам. Відтоді й почався новий етап творчості. Дістав Василь Михайлович з горища батьківської хати свої вірші, переглянув. Каже, що багато пригадав, дещо перепи-

сав наново, відредагував, з огляду на те, що за плечима уже п'ять десятиріч життєвого досвіду.

Поцікавилася, що ж надихає поета-початківця сьогодні. Він зізнався, що слова якось самі по собі в голові виникають. Декілька слів влітається в рядок, а далі – уся суть, аж поки не з'явиться розуміння, що висвітлює у римованих рядках усе, що підказувало серце. Отак близько до душі теми лягають на папір віршованими рядками.

Усі свої творчі доробки Василь Ковч піддає критиці, кілька разів перечитує, переглядає записи, підбирає більш влучні слова. Він весь час у пошуку, прагне самовдосконалення, намагається викласти на папір думки максимально влучно і зрозуміло. І дійсно, його вірші хочеться читати, бо в них просте й високе гармонійно поєдналося. А поміж тих рядків чи не кожен із нас може знайти щось нове для себе, а може, відшукати давно забуте старе.

Марія ЛЯХ

Не хотів я, щоб ти мені снілась,
Ми з тобою давно вже чужі.
Наші серця не зріднилися,
Хоч завжди десь глибоко в душі
Я вірю у вічне кохання
І знав, що це назавжди –
Вічні цілушки й зитхання –
Що треба ще молодим?
Майбутнє для нас зрозуміле.
Ми вдвох – нерозливовода.
З тобою ми – одне ціле
Й розлука для нас – не біда.
Ми щиро серцям довіряли,
І відстань долали, і час,
А час – не проблема, ми знали,
Ми вірили в те, що у нас
Найпалкіше у світі кохання,
Найсвятіше у нас почуття.
Рік чи два для нас – не чекання,
Ми чекали б на це все життя.
Є казки із сюжетом трагічним,
Але є і з щасливим кінцем,
Проте я жалкуватиму вічно
І вірші складаю про це.
Ти приходи хоч у сни, моя мила,
Приходь, бо ж ми – не чужі,
Ти лукавить ніколи не вміла,
Та і я кохаю від душі.
Хоч у снах побудемо разом,
І хто б з нас що не казав,
За нас дитячі образи
Нас розлукою Бог покарав.
Заслужили таке покарання –
Будем хрест цей нести до кінця,
А наше юнацьке кохання –
Це два розбитих серця.

Вітер вербає коси розчісує,
Як нареченій дружки,
І золотом місяць виблискує
У тихій заплаві ріки.
Із місяцем-красенем лілії
На хвильках кружляють в танку.
Яка ж то казкова ідилія
Скрушує нашу ріку?!

Моя пані в весільнім убранні,
Прип'ять пливе по рівнині,
Горді ми – в світовім океані
Є і частинка Волині.
Привіти шлють з нашого краю
І верби, й тополі стрункі.
Нас зі світом ріка родичає.
Одна ми сім'я на землі.
Краплинки хай пісню співають –
Неважливо, де вони є,
Хай ніколи не забувають
Про вкраїнське коріння своє.

Я кохаю, живу я тобою,
У безсонні моїм ти причинна,
Ти затьмарюєш сонце собою,
Але ти у цьому невинна.
Я, мабуть, несучасна людина,
Бо тільки тебе одну бачу,
Але ж ти у цьому невинна,
Винен я, напевно, значить.
Всімхаєш ти – світ добріший,
А місяць на небі тьмяніє.
Для мене ти наймиліша,
І небо це розуміє.
Ховає моє хвилювання

Й юначу мою нерішучість,
Коли ти сяєш коханням
Й цілунок вряде неминує.
Про тебе вірші я складаю.
Ти для мене – русалка в житті.
А той, хто тебе кохає,
Найщасливіший на світі.

Поміж боліт на горбах
(До Рити як повернути),
Серед лісу, в квітучих садах
Живе нестаріюча Гута.
Місяць кращоого – годі шукать.
Гармонія тут, все до ладу,
Краса неземна, благодать,
З райським зрівняється садом.
Хай гутянам щастить – трударям,
Хай пісня велично лунає.
Долю не вибереш сам,
Вона тебе вибирає.
Коли ж наша доля – село,
Пускаймо глибоко коріння,
Щоб хліб і до хліба було –
Миру, здоров'я, терпіння.
Щиро у Бога просімо
Життя наше кращим хай стане,
Бо праця красить людину,
А такими і є гутяни.

Я знаю, мене ти кохаєш,
Та шепчуть уста твої: «Ні».
Але очі... від них не сховаєш –
Миле «Так» мерехтить вглибині.
Вглибині очей волошкових,
Як у місячнім небі зірки,

Як красень-місяць – підкова,
Виблискує «Так» у пільмі.
Твої очі, як чисті озера,
Як вранішній відблиск роси,
В них видно, що в тебе на серці,
Вони є еталоном краси.
Голубіють хай очі-озера,
Озера з кришталю-води,
Вони, як при свічці вечеря,
Свята загадковість завжди.
В очах і в душі загадковість,
Якесь таємниця у тім,
Бо кохання, так як і совість,
Якщо є, то видно усім.

Ех, стежки, стежинки, дороги,
Скільки вас я пройшов, пройшов?
Всі ж початок беруть від порога,
Від отчого дому, щоб знов
Вертали нас на подвір'я –
Чи в погоду, чи в дощ, чи у сніг,
Чи зранку, чи в надвечір'я –
Знов ступить на батьківський поріг.
Або вдень вас зустріне стежина,
Чи як сплять усі праведним сном.
І загадається, як ти – дитина,
Цю стежину топтає, а в селі
Не одна ще стежина привітно
Порадіє, як квітка весні,
І ти радий. Роки непомітно
Посріблили вже скроні тобі.
Тож радість твоя сумовита,
Бо сплигли роки, як вода,
Ті стежки зустрічають вже діда –
Чоло сиве і борода.

Дороги далекі і близькі
В історію і в майбуття,
Я вам вклонюся низько,
Дорога! Ви наше життя.
Дай Боже, пройти їх без втоми,
(І я не зичу нікому),
Але найрідніша дорога
Та, що вертає додому.

Хай листям тріпоче тополя,
Хай квітне розмай навесні,
Хай світло буде в нас доля.
Я – найщасливіший. Мені
Наймиліше у світі створіння
Серце відкрило своє,
Навіть сонце в небеснім склепінні
Радіє за частя моє.
За радісну тую годину,
За ту довгождану мить –
Найкраща на світі дівчина
Кохав мене. Як не жуть?!
Хочеться жити й радіти.
(І сумнівів більше нема).
Про те, що спитав не посмів я,
Щиро зізналась сама.
Себе більше не уявляю
Без ангела цього в житті –
Кохав мене, я кохаю,
Щастя яке, що зустрів
На життєвім шляху цвіт-дівчину,
Миле, як ангел, дитя,
Я вірю – знайшов половинку,
Богом дану на ціле життя.

Василь КОВЧ

с. Гута

ПОДИВИСЬ НА НАС, ТАРАСЕ!

Подивись на нас, Тарасе,
Шевченкових синів і дочок.
Ми – українці, ми всі разом,
Як квіти, сплетені в віночок.
Ти – батько наш, ми – твої діти,
Ти в серці кожного із нас
І в душах будеш вічно жити –
Сьогодні, завтра, повсякчас.
Відомий ти у всьому світі,
Та гордимось тобою ми,
Читають всі – дорослі й діти –
Душевнії твої вірші.
Поглянь же ти на нас, Тарасе,
На нашу неньку – Україну,
Що діється у цьому часі,
В таку скрутну для нас годину.
Всі до одного українці
Живуть, як завше, - по-новому,
Народ міняють на червінці,
І ріжуть лезом по-живому.
На що вже схожа Україна?
Така ж, як п'ять століть назад,
Немов ота страшна руїна,
Яку ділити кожен рад.
Та ми народ могутній, вільний,
Поборемося за себе!
Ми не здамося вже ніколи,
Не буде бід у нас ніде.
Наше натхнення – твої вірші,
Рядки для нашої душі.
Немає кращих, нема гірших –
Це сили нашої рушії.
Ну, що я можу ще сказати?
Ми всі з Шевченком, ми – єдині.
І лиш одне хочу додати:
Гей, люди! Слава Україні!

Аліна КОРОБКА,
учениця 9 класу НВК
«загальноосвітня школа I-III ступеня
– дитячий садок» с. Заброди

ВІТАННЯ ВАМ, МОЇ ШАНОВНІ!

Зі святом миру і добра.
Ви ніжні, добрі і в любові
Несете часточку тепла.
Ви матері і сестри наші,
Дивуєте нас кожен раз,
Бо в вас любов ота велика
Об'єднує й чарує нас.
Ви березинні наші славні.
Хто ще так може нас любити?
Ви творите усе прекрасне,
Без вас не зможемо ми жити.
Ви ніжні жінки-українки,
Чарівне імення вам дано,
За руки ваші, ніжні й дивні,
Які несуть лише тепло.
А пісні тії коліскові,
Які співаєте ви нам,
Такі вже ніжні й загадкові,
Бо всі ідуть від серця нам.
А ваша мова мелодійна,
Вона чарує нас усіх,
Бо це є мова українська
Наших нащадків і дідів.
Тож будьте ви щасливі зроду,
Хай сміх чарує вас ще більш,
Щоб ви не знали горя й болю,
А лиш любов і дитячий сміх.
Щоб тільки радість була в домі
І щирий сміх все чувся там.
Хай Бог хранить вас, наші рідні,
Низький уклін ми шлемо вам.

Раїса КОСИНЬСКА

с.мт Ратне

ВЕСНА

Весна буя, кружля, сміється,
В душі казково озветься,
Коли і в снах, і наяву
В любові й радості живу.
Весна шумить, гуде, клекоче,
Теплом заманить неохоче,
Коли і в снах, і наяву
Турбує щось любов-зорю.
Весна іде, ступає в білім,
Дарує всім надії щирі,
Коли і в снах, і наяву
Люблю весну, тебе люблю.

Лідія БАРАНЧУК

с. Самари

О, МАМО, РІДНА!

(Вірш-пісня)

О, мамо, рідна, ти мене прости,
Що не зумів себе я вберегти.
Тепер лежу в сирій землі один,
Як той незораний посеред поля клин.
О, мамо, рідна, дай мені води,
Бо губи пересохли від спраги,
І я не знаю, що мені робити,
Чим тебе, моя рідна, звеселить...
Де полягли наші сини й брати,
Тепер лиш мальві будуть там цвісти.
Де пролилась їхня гаряча кров,
Нехай лунає пісня про любов.
О, мамо, рідна, ти мене не жди,
Мені до тебе більше не прийти.
До тебе, мамо, стежка заросте.
Я ж так любив життя – понад усе...

Катерина БІРУК

с. Замшани

НАША МАМА

Є тисячі прекрасних слів на світі,
Вміщає їх багато словників,
Та те, що рідне для маленьких діток,
Найкраще слово – мама – над усі.
Це мама нас в дитинстві пеленала,
Недосипала сотні раз вночі.
Як підросли – всі пустощі прощала,
Любила, пестила, горнула до душі.
Це рідна мама жити нас учила,
Молитвою стежину нам встеляла,
Майбутнє наше слізьми оросила
І шлях добра до Бога показала.
Чи труднощі тепер стрічаєм,
Чи день прийдешній радість нам несе,
Знов мама нас до серця пригортає,
Свою молитву Господу все шле.

МАМИНЕ ЧЕКАННЯ

с. Гринки

Журба перед очима, далина –
Своїх синів жде у тривозі
І молиться, все молиться вона.
Десь заблукали, може, у дорозі.
Вже місяць в небі досіває лан,
Зоряно стало, аж тривожно.
Не спить лиш мама сива, як туман,
Не зімкне очі, стомлена, не може.
Ще гріє серце теплота її,
Дарма, що стелиться вже осінь рання,
Нехай летять собі літа кудись,
Не відлетіло б мамине чекання.

Олександр ПАНАСЮК

Жінка! Яке величне слово.
У ньому все: і радість, і життя.
Ми згадуєм завжди свою дорогу,
Якій назад немає воротця.
У кожного із нас своя дорога,
І якось так в житті вже повелось,
Що ми ідем з батьківського порога
У вир життя, куди кому прийшлося.
Ми вдячні Богу, що живем на світі,
Коли в нас лад в сім'ї і добре все,
І наче хочеться кудись летіти,
Робити добрі справи перш за все.
Так хочеться, щоб діти були щирі,
Пройшли життя, як совість їм велить,
В здоров'ї, щасті, мудрості і мирі,
Але, як щось не так, то нам душа болить.
Ми дітям ладні й небо прихилити,
Бо це найкращий скарб у нашому житті,

с. Гринки

І нам не все одно, як будуть вони жити,
А хочеться, щоб добре всім було.
Так в житті повелось, що батьки віддають усе дітям.
І якби довелось – ми б і зорі із неба зняли,
А взамін ми від них ну нічого, нічого ж не просим,
Лише трішечки ніжності і доброті.

Євгенія ДАНИЛЮК